

všech notářských komor u ministerstva spravedlnosti přes jednomyslné usnesení o jednotném postupu, učiněné v předporadě těchto delegátů; nabádal proto k tomu, aby chom již nyní si zřídili podobnou stálou delegaci autonomně, stejně jako to učinili advokáti. Při tom vřele ocenil neúnavnou práci pres. Dra Čulíka ve všech směrech stavovské politiky, zejména též v myšlence a přípravě této stálé delegace, kteráž odpovídá i přání německých kolegů; taktéž vzpomněl záslužné činnosti jiných kolegů, zejména též z řad kandidátů notářství.

Referát vicepres. Dra Ponca se setkal se všeobecným porozuměním. Notář Řebík z Klatov a jiní účastníci uvedli výstižné ilustrace toho, jak v praxi se jeví ona »vyšší teoretická i praktická kvalifikace advokátů«, vynalezená pisatelem onoho nešťastného vyjádření. O návrhu na zřízení stálé delegace pak jednáno opětovně ve volných návrzích a usneseno sestaviti pracovní komisi k vypracování jednacího řádu pro tuto stálou delegaci. Členy této komise jednomyslně zvoleni osvědčení stavovští pracovníci pres. Dr. Čulík, vicepres. Dr. Ponca, člen komory notář Brábek a notáři Řebík a Dr. Franzl, a doporučeno přibrati ke spolupráci i funkcionáře z řad kandidátů, zejména Dra Fr. Janatku a V. Macase. Tato komise pověřena též přípravou vládního nařízení o depositních knihách a jednacího řádu pro správní výbory záručních fondů.

Výroční zpráva, jakož i následující pak zpráva pokladní a zpráva přehlízetelů účtů byly schváleny bez debaty a k návrhu revisorů byl pokladníkovi, notáři Janu Krajičkoví, projevem vřelý dík za vzorné vedení komorního hospodářství. K návrhu pokladníkovu usneseno ponechat komorní příspěvek na dosaždní výši 700 Kč ročně, splatných ve čtvrtletních stejných lhůtách předem, a přidělit přebytek ze sanace rychnovské as 12.000 Kč připravovanému záručnímu fondu českému.

Ve volných návrzích apeloval notář Řebík, aby znovu byly podniknuty všechny kroky k cíli uzákonění přednostní úhrady odměny notáře jako soudního komisaře v konkursu a nároku notáře na odměnu ve sporech a exekucích, kteréž vede ve vlastní věci.

Před ukončením schůze poděkoval starosta spolku kandidátů notářství V. Macas prezidentu Dru Čulíkovi, notářské komoře i celému kolegiu za veškerou péči a práci, kterou notářská komora pražská věnuje celému stavu a žádal, aby notáři chránili si svůj dorost a nepřijímali za koncipienty příslušníky jiných stavů, zejména ne takové, kteří mají dlouhou cizí praxi. V poslední době stal se bohužel opět takový případ, a k zápisu do seznamu kandidátů byl ohlášen kandidát advokacie s více než devítiletou praxí advokátní, ale bez doktorátu a bez praktické zkoušky. Pres. Dr. Čulík uvítal tento apel, prohlásil, že komora zápis onoho kandidáta odmítla, že však týž si podal stížnost, o níž vrchní soud dosud nerozhodl. Připomněl dřívější usnesení notářské komory i sboru notářů, jimiž prohlášeno bylo za stavovskou povinnost nepřijímatí takové koncipienty, a nabádal, aby notáři ve vlastním zájmu tak nečinili.

Srdečným doslovem pres. Dr. Čulika, jenž poděkoval všem spolupracovníkům i všem přítomným členům za účast, byla pak tato schůze ukončena. Dr. F. J.

K nové praxi s plnými mocemi při tabulárkách. K naší notčce týkající se tohoto předmětu dokládá notář Josef Čáp v Hořicích: § 77 knih. zák. nařizuje předložení plné moci v případech, kdy žádost podává někdo jménem druhého. Vzhledem k obsahu ustanovení §§ 78, 79, 80 leg. cit. je zřejmo, že se v § 77 jedná o osobu na zapisovaném právu neinteresanou.

Jsu-li na zapisovaném právu interesovány osoby A a B, musí neinteresaná osoba C předložiti plnou moc vystavenou buď osobou A neb B.

Jiný případ je, požádá-li notáře za podání a sepis žádosti osoba A neb osoba B. V tomto případě nežádá o knihovní úkon notář, nýbrž jedna z interesovaných stran, tedy strana k podání žádosti oprávněná, a jedná se jen o tu skutečnost, že tato oprávněná strana si neseřala žádost sama vlastní rukou neb vlastním psacím strojem, nýbrž požádala o toto sepsání a podání k tomu oprávněného veřejného funkcionáře.

Tento případ jest řešen ustanovením § 5 not. ř., dle něhož jest notář povolán k sepisování žádostí k úřadům na požádání strany k žádosti oprávněné, kteréžto požádání dokumentuje svým signováním dle těchto zákonných ustanovení.

Sepisování žádostí k úřadům na požádání stran jest obsahem povolání notářova a musí býti notářem provedeno, aniž by notář od žádající strany směl vyžadovati plné moci a aniž by zákon k tomu plné moci vyžadoval (Ueber Verlangen, což znamená plnou moc).

Příklad: Osoba na zapisovaném právu interesaná zašle z ciziny notáři s požádáním za vklad zástavního práva listinu

ke vkladu způsobilou. Notář by se nespokojil tím, že byl dle § 5 not. ř. požádán o sepsání a podání žádosti stranou k tomu oprávněnou a nežádal by její jménem o příslušný vklad, nýbrž požadoval by podpis plné moci. Než budou splněny formálnosti spojené s podepsáním plné moci v cizině, bude hypotéka přetížena, a strana požadavčí za úkon osobu k takovému úkonu dle zákona povolanou vyjde se svými právy na prázdno. Soudím, že by soudy zákonem k tomu povolání uznaly právem, že takto jednající notář je povinen na prázdno vyšle straně náhradou bez ohledu na to, že finančním úřadům se jedná o znehodnocení kolku za 5 Kč.

Dělna práce, k níž hospodářské poměry dospěly směřuje k tomu, aby se každý jedinec mohl věnovati výhradně svému povolání, a aby provedení úkonů, jež sám neovládá neb beze škody na vlastním povolání prováděti nemůže, mohl svěřiti třetí osobě. Tyto intence jsou uskutečňovány ohledně sepisování a podávání žádostí veřejnými notáři ř. 5 not. ř.

Pokoutnictví ve velkém. Bohemia přinesla 24. dubna t. r. referát o případu, v němž sekretář německého svazu zemědělců v Krnově vyhotovil asi sto knihovních podání a listin, jednak pro členy strany, jednak pro jiné blízké osoby, při čemž v jednotlivých případech byly pro stranické účely vybírány příspěvky. Okresní soud v Opavě odsoudil ho pro pokoutnictví k pokutě 400 Kč nebo čtrnáctidennímu vězení, avšak krajský soud v Opavě na stížnost, podanou proti tomuto rozsudku Drem Traubem, onoho sekretáře zprostil. V důvodu se praví, že nyní jest známým zjevem, že různé svazy, spolky, jednoty a politické strany svým členům poskytují bezplatnou právní ochranu, a zejména vyhotovují jednoduše listiny a podání k soudům, a že tato právní ochrana jest často pohutkou ke vstupu do takových politických stran a pod. Zda a pokud lze tuto činnost, která zajisté znamená konkurenci advokátům a notářům, schvalovati, nepadá v tomto případě na váhu, ježto udání nebylo učiněno proti onomu svazu, nýbrž pouze proti jeho úředníku, jenž sám za svou činnost žádné odměny nedostával a jako zaměstnanec svazu musil vyhověti příkazu, zaměstnavatelem mu udělenému.

Toto rozhodnutí jest charakteristické pro vývoj dnešních poměrů a dokumentuje nejvíše naléhavou potřebu zákona, který by pokoutníkům, ať již z kteréhokoliv oboru, tuto činnost znemožnil. Dr. F. J.

Kolektivní ručení dle čl. V. osnovy zákona o kaucech, depositech, ručeních a zastupování veřejných notářů bylo předmětem porady v ministerstvu spravedlnosti dne 15. dubna t. r., kteráž byla pokračováním porady z 8. dubna t. r. (v referátu na str. 31 v dubnovém čísle). Za stav notářský zúčastnili se tohoto jednání toliko členové zvolené komise, totiž pres. Dr. Čulík, vicepres. Dr. Ponca, Dr. Fiedler, Macas a Dr. F. Janatka. Především bylo jednáno se zástupci ministerstva financí o osvobození depositních knih, zápisů do nich činěných a stvrzenek z nich vydávaných od kolků i poplatků, o osvobození záručního fondu od daní, poplatků i poplatkového ekvivalentu, o uznání příspěvků zaplacených do záručního fondu za srážkové položky při všeobecné dani výdělkové a o spolupůsobení finančních úřadů oznamováním potřebných berních dat. Positivního vyřešení těchto otázek však dosud docíleno nebylo, poněvadž referenti neměli příslušného zmocnění.

Po prohlášení vicepres. Dr. Ponca o jednomyslném usnesení delegátů všech komor a notářských spolků, učiněném na schůzi dne 7. dubna t. r., byl položen za základ jednání o kolektivním ručení elaborát pres. Dr. Čulika, jenž po podrobném rozboru byl ovšem značně upraven, pozmeněn a doplněn mnohými ustanoveními, převzatými z ministerské osnovy. Po skončení debaty byl k žádosti našich zástupců ihned vyhotoven a rozdán hrubý nástin přijatých zásad, z něhož vyjímáme:

Záruční fond nebude toliko jeden, ústřední pro celou republiku, jak původně bylo ministerstvem spravedlnosti požadováno, nýbrž budou záruční fondy regionální, a to jeden vždy pro všechny notáře, ustanovené v obvodu téhož vrchního soudu.

Objektivní rozsah ručení ponechán v dříve přijatém znění, totiž zajištění náhrady škody, způsobené při správě depositů trestným činem veřejného notáře.

Záruční fondy jsou právníckými osobami a spravují je správní výbory, volené na dobu tří let delegáty komor obvodu příslušného vrchního soudu. Každé komoře přísluší tolik delegátů, kolik krajských soudů je v jejím obvodu. Správní výbory jsou pětičlenné, mohou se však samy rozšířiti kooptací v sedmičlenné. Jednací řád, jednotný pro všechny správní výbory, si tyto stanoví samy; podléhá schválení ministra spravedlnosti, jenž přísluší i vydati tento jednací řád autoritativně, kdyby správní výbory samy jednací řád nepředložily nebo kdyby řád jiní vypracovaný nebyl schválen.